

Geef je over

SARAH SLUIMER

Geef je over

Een modern leven

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM/ANTWERPEN

Eerste druk, februari 2024

© Sarah Sluimer

Omslagontwerp Nanja Toebak
Typografie binnenwerk Perfect Service
Auteursfoto Jan Willem Kaldenbach
Productiebegeleiding Tim Beijer
Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 933 3916 3

NUR 320

www.uitgeverijpluim.nl

Inhoud

Vagina	11
Bergje as	14
Weldadige ontspanning	17
Eenzame luxe	20
Vriend	24
Lijdende, zwetende, biddende vrouwen	27
Meedogenloos calvinistisch	30
Decorstuk	33
Auto	36
De tweede	39
Voorstelling	42
Aanwezige vaders	45
Streetview	48
Disco	51
Spook	54

Eeuwige genegenheid	57
Nachtkroeg	60
Sentimentele mannen	63
Ondergeschikt zijn	66
Taart	69
Roedel	72
Knoerthard	75
De badjas	78
Het Loempiaoverleg	81
Bloesem	84
Geur	88
Te woord staan	91
Gulzig	94
Moe	98
Bejaardentoilet	102
Traditie	105
Ronduit geflipt	108
Verlangens	111
Woestijnkaravaan	114
Roze hel	117
Eenzaam bastion	120
Chaos	123
De prijs van openbaren	126
Kerstdorp	129
Zakdoek	132
Elite van nitwits	135
Wankel construct	138
Glanzend vel	141
Piraat	144
Broers en zussen	147
Every woman	150

Snobistisch getut	153
Verliefdheden als ijsjes	156
Overdonderd	159
Brokstukken	161
Stuk vlees	165
Het lied	168
Krab	171
Geen gordijnen	174
Hormonen	177
Zakgeld	180
Koningsdag	183
De brandstapel	186
Verzet	189
Vies meisje	192
Groots	195
Peer	198
Mary Poppins	202
Fuck-ups	205
Sixtijnse Kapel	208

‘De bereidheid is alles.’

Hamlet, Shakespeare

Vagina

Vorige week was het zover. Ik stond bij de crèche om mijn zoontje op te halen. Voor het eerst rende hij niet meer op me af, maar bleef, met een gezicht getekend door zandkorrels en triomfantelijkheid, in het binnentuintje met zijn vrienden spelen.

Ik moest dus nu met andere ouders en crècheleiders praten. Ik keek naar de moeders om me heen, in bohemien kaftans en met lange blonde manen. Ze graaiden met loeisterke armen de kinderen uit de bosjes en praatten als koele amazones met elkaar over ontlastingscycli. Tot nu toe had ik mijn zoon als levend windscherm kunnen gebruiken en bij iedere ophaalbeurt achter zijn sprieterige haren ‘ging alles goed, ach, zo laat alweer, tot morgen!’ richting het matriarchaat geprutteld. Maar daar stond ik dan, naakt in de orkaan.

De plastic tas met flessen wijn en kazen uit het winkeltje om de hoek, die ik veel vaker bij me heb dan andere ouders, zelig achter mijn rug verborgen. Mijn wanhoop werd gecombineerd door drie uit de kluiten gewassen testosteronpeuters die rondjes om me heen stipten en me toeschreeuwden dat ik een heks ben, wat ik niet durfde te beamen of te ontkennen. Ik keek wanhopig naar mijn kind, die in een begeesterd duw- en trekspel met zijn beste vriend was verwickeld. Vanaf nu zou ik steeds minder nodig zijn.

En daar was ze, alsof ze uit de grond oprees. Een gezicht waar alle zachtheid van de wereld in besloten lag: de leidster van peutergroep paars.

‘Wat ik nu zo leuk vind,’ zei ze tegen me. ‘Dat jouw kind gewoon vagina zegt.’

Ik keek haar aan.

‘Ja,’ zei ze. ‘Al dat gedoe. Komen ze weer met spleetje aanzetten. Terwijl jouw zoon. Die zegt gewoon vagina. En de hele dag door, hè. Vagina hier, vagina daar. Heerlijk.’

We keken samen naar mijn zoon, die nu met vier anderen tegen een schutting stond te schreeuwen.

In me begon iets te gloeien. Noem het revanche. Ik zette de tas met wijn naast me op de grond en haalde diep adem.

‘Ja, nou,’ zei ik. ‘Ik vind dat dus ook belachelijk. Want piemel noem je toch ook gewoon piemel?’ De leidster knikte goedkeurend. ‘En dan zijn het ook nog eens vrouwen hè, die hun eigen geslachtsdeel zo kleineren.’ Ik keek naar een moeder die wapperend aan kwam stevenen en duidelijk wilde interrumperen om iets over

haar kleine voorbipsmirakel te komen melden. Mooi niet.

‘Ik bedoel,’ zei ik nu harder, ‘flamoes, foef, punani, doosje of zelfs KUTJE. Ik bedoel: KUTJE. Dat is toch gewoon PORNO?’

Over het binnentuintje daalde een stilte neer. De moeder stond dramatisch stokstijf stil, de handen geheven. De kinderen staarden me angstig aan. De leidster deed een stapje opzij. Ik keek naar de grond. De tas was omgevallen. Ik pakte stumperig de hengsels en zette de flessen met veel gerammel overeind. Toen voelde ik op eens de armen van mijn kind om mijn heen.

‘Mijn mama!’ riep hij. ‘Mijn mama, mijn vagina! Van mij!’ Ik tilde hem op, we liepen weg. Ik wist niet dat vernedering en hete trots precies hetzelfde konden zijn.

Bergje as

De eerste keer dat ze elkaar ontmoetten, zei mijn vader: ‘En je weet wat ik met de vorige slampamper heb gedaan, hè. Een enorme stomp tussen de ribben.’ Mijn vriend keek hem met zijn roestige ogen strak aan en zei: ‘Dat zou ik bij mij niet proberen, Téún. Ik vouw je recht doormidden.’

Ik wist van tevoren dat hun verhaal met deze woorden zou beginnen. Ik ken het type. Ik wist ook dat ze in de jaren daarop eindeloos bij anderen deze twee zinnen zouden herhalen, als schonkige pogingen tot het tonen van liefde.

Op een hete zomerdag kwamen ze samen uit de achtertuin lopen. Ze waren bij de kippen geweest. Je moet nu eenmaal soms naar de kippen toe, om naar ze te kijken en er af en toe eentje zwijgend aan te wijzen. Ik lag op

een stoel op het terras te zonnen en loerde tussen mijn zweterige wimpers naar hun silhouetten. Als door een vaselinelens zag ik ze dichterbij komen. Simultaan zetten ze de voeten dwars op de roze tegels. De buik vooruit, de rug hol. Als ganzen, zou je kunnen zeggen. Als ruwe zeebonken, zou veel aardiger zijn. Zo van een afstand en met de zon in hun rug waren ze dezelfde man.

Ik hoorde ze lachen. En daarna, mijn vader, hij legde iets uit. Hij gebruikte zijn galmende stem, gereserveerd voor debatten en ruzies. Maar daaronder klonken vrolijke zoemertjes, kleine sprongetjes van plezier. Mijn vriend begon terug te praten. In zijn hese branie hoorde ik de poging zijn jeugd af te schudden door kalmer, spottender te klinken. De nadruk op mijn vaders naam: 'Téún.'

Ik sloot mijn ogen, luisterde secuur. Het gesprek nam een wending. Mijn vriend nu, in werkelijke rust. 'Dit vind jij helemaal niet. Dit zeg jij om te pesten.' Mijn vader, opeens mopperend als een fragiel dametje. 'Ja, nou ja, mag ik ook eens een keer? Ik ben oud!'

Nog even en ze zouden gelijken zijn, het was een kwestie van maanden.

Een jaar later, een veel betere zomer, maar mijn vader is een bergje as in een urn ergens op een plank. We zijn in de stad en niet in het dorp van mijn vader. De kippen zijn geslacht. Mijn vriend is niet verdrietig. Of wel, maar dan op de manier van mijn vader. Nuchter, soms broeiend. Hij kwam gisteren in onze straat op me aflopen. Ik kneep mijn ogen dicht en probeerde mijn vader te zien. Niets. Nog een keer. Nee. Hij stond opeens voor me.

‘Hoe was je dag?’ vroeg hij en keek over me heen. Zijn stem was laag en zeker. Tussen zijn vingers had hij een halve sigaret geklemd. Hij graaide zijn portemonnee uit zijn zak. Bruin leer, net als die van mijn vader. Vol foto’s van ons kind, ook zoals toen. We liepen naar de snackbar om een ijsje te halen. Ik keek naar onze voeten en probeerde de ganzenpas even uit.

Maar wat je ook doet, met iedere stap verdwijnt hij meer.